

*Salapärase
miljonäri palgatud*

Ally Blake

Romantika

Originaali tiitel:
Ally Blake
Hired by the Mysterious Millionaire
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anne Kull
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

© 2019 by Ally Blake
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D08366719
ISBN 978-9949-82-457-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

„See on tema! Peab olema.“

Eirates sõbratari anuvat häält, laskis Evie Croft oma kehal õõtsuda hommikuse rongi rahustava liikumise rütmis, kui rong Frankstoni liinil edasi veeres. Üüri-ruumide rakendust kerides pidi ta tõepoolest kõvasti vaeva nägema, et proovida innustuda pööraselt kõrgest üürist, hoiatavalt kõlavaist majakaaslastest või mõlemast.

„Evie!“ sosistas Zoe piisavalt valjusti, nii et nende vastas istuvad koolipoisid tõtsid päriselt pilgu telefonidelt. „Sa tead, keda ma silmas pean. Ta on ninapidi telliskivipaksuses raamatus, nii et võid teda vaadata. *Vaata! Vaata kohel!*“

Evie teadis, et Zoe räägib tema „rongikallimast“ ja tal polnud kavatsustki meest vaadata. Ta oli täna juba kogemata Uhkes Ülikonnas Kuumale Kutile silma vaadanud ja teinud seda palju kordi alates sellest, kui mees oli hakanud sama rongiga sõitma.

Raske oli seda mitte teha. Pikemapoolsete juuste ja karmi habemetüükaga mees tundus olevat sünges mõtiskelus, mida ei saanud lihtsalt teeselda.

„Lõpeta selle tobeda äpi vahtimine!“ ütles Zoe. „Sa ei koli mu korterist välja puhtalt seetõttu, et Lance sisse kolib ja jutul lõpp.“

Evie embas oma ammuseimat sõpra teda ühe käega kallistades. „Ma armastan sind, sest sa tõesti usud seda.“

Sina ja Lance olete seda hetke oodanud sellest saadik, kui olite kuusteist. Järgmisel nädalal tuleb ta sõjaväest koju ja viimaks see juhtubki.“

Zoe toetas selja istmele, sulges silmad ja ohkas. „See tõesti juhtub, eks ole?“

Igatahes loobus Evie hetkel uue elupaiga otsimisest. Kõigest pool tundi oli aega tema elu tähtsaima töövestluseni – ei millegi vähema kui firmaga GamePlan, mis oli programmeerijate püha graal – nii harjutas ta selle asemel mõttes intervjuu küsimustele vastamist.

Vähemalt püüdis ta seda teha. Kuni Zoe kallutas end lähemale ja sirutas käe Evie telefoni järele. „Kliki tagasi tolele teisele äpile. Ei, teisele. Mine tagasi.“

„Näh!“ Evie tõstis telefoni kõrgele üles, siis ette, avas topi kaeluse ja libistas telefoni rinnahoidja vahele.

Zoe kergitas üht kulmu. „Kas sa tõesti arvad, et see mu peatab?“

Evie nii ei arvanud. Heitnud ühe ülikiire pilgu Uhkes Ülikonnas Kuuma Kuti poole olemaks kindel, et too neid ei jälgi, kaevus ta oma klassikalise meremehejaki ja sooja talvepusa alla, et telefon välja õngitseda, värisedes, kui külmad sõrmed nahka riivasid. Samal ajal kõikus ta vastu vanemat meest, kes oli pressitud tihedasti tema kõrvale. Evie kinkis mehele andekspaluva naeratuse. Vaevumärgatav võbin mehe põsel andis teada igikestvast kannatusest.

Linna lähirongiga reisis igasuguseid inimesi. Tüdinunud koolilapsi, kurnatud olekuga emmesid mudilasi ja lapsevankreid sabas vedades, rõngastatud ihuga naisi, kes naaldusid tätoveeringutega meestele, lakutud juuste ja hoolitsetud küüntega loomingulisi

valgekraesid. Tegemist oli oiivalise üldpildiga laiemast elanikkonnast.

Evie oli üles kasvanud Echucast veidi põhjas asuvas väikeses piimakarjakasvatajate piirkonnas ja tema lemmikmälestus emast oli tolle innukas heietamine sellest lühikesest ajast, mil ta oli elanud Melbourne'is – täis põnevat loomingulist suminat, eklektilist moodi, epikuurlikke naudinguid. Eviel oli meeles, kuidas ta puudutas ema kaunile randmele õrnalt tätoveeritud sõna „Adventure“^{*}.

Pärast ema surma oli Evie endale lubanud, et tema jõuab ühel päeval Melbourne'i ja elab seda elu, mida emal kunagi polnud.

Ehkki paar viimast nädalat oli linn sundinud teda selle nimel kõvasti pingutama.

„Tõsiselt mõtled või?“ hüüatas Evie, kui Zoe nappas ta käest telefoni võiduka hõiskega: „Ahaa! Nii, vaatame nüüd, mida Uhkes Ülikonnas Kuumal Kutil on öelda.“

Zoe ei mõelnud meest „isiklikult“. Sest Evie ja Kuum Kutt polnud tegelikult kunagi vestelnud.

Nojah, kui mitte arvesse võtta toda esimest päeva. Evie oli jõudnud rongi usteni just selleks ajaks, kui rong jõudis tema peatusse ja jõnksatusega peatus. Selja tagant tõugatud oli Evie komistanud ja äsanud küünarnukiga Kuumale Kutile kõhtu.

Evie oli häbi tundes kükitanud, et tõsta maast raamat, mille mees oli käest pillanud. Jonathon Montrose'i autobiograafia – tema oli mees, kes oli GamePlani nime

* Adventure – „seiklus“ ingl k (Tlk).

taga, ei midagi vähemat. Riskijulge tehnikasse investee-rija, IT-spets, Evie tegelik kangelane.

Naljakas. Ta oli selle detaili unustanud. Kas see seik oli andnud talle algselt tõuke taotleda töökohta suur-
mehe enda juures? Huh.

Igatahes Kuumale Kutile raamatut üle andes oli Evie vabandanud nagu segane, samal ajal püüdes mitte selle imelise mehe juuresolekul minestada, kuni kutt oli tal mõlemast õlast kinni võtnud ja tugevate kätega teda paigal hoidnud. Ja mees oli *nii* hästi lõhnanud. Kui mees oli Eviele silma vaadanud, olid mehe kirglikud sügava pilguga sinised silmad teda oma lummuses hoidnud, nii et Evie oli unustanud hingamise, kuni mees temast lahti lasi ja kadus koos tungleva hommikuse rahvasummaga jaamahoonesse.

Evie tõi kuuldavale tasase ohke ja heitis mehe suu-
nas pilgu just siis, kui too tõmbas käega läbi oma üle-
määra pikkade tumedate juuste, jättes neisse sõrme-
rajad. Kogu see laisk nõtkus, seksikas habemetüügas ja
need sügavapilgulised arukad silmad – mees lisas tõe-
poolest midagi erilist igapäevasele rongisõidule.

Teised reisijad tulid ja läksid, sõitsid erinevate ron-
gidega, istusid suvalisele istekohale, aga Kuum Kutt
valis alati sama paiga: teisel pool vahekäiku ja kolm rida
Eviest edasi. Eviele olid alati käitumismustrid meeldi-
nud. Lohutav oli teada, et tema polnud ainus kindla
harjumusega olend nende väikeses rongimaailmas.

„Kui palju rakendusi sul korraga lahti on?“ noris
Zoe ja ta pani need kinni. „Kuidas su peas segadust ei
teki?“

„Seda nimetatakse rööprähkluseks.“

Zoe turtsatas. Siis leidis ta Urban Rambleri* raken-
duse. Loomulikult oli see GamePlani loodud. Nende
rakendused olid kindlalt parimad. Evie oleks järje-
korras esimene, et registreerida end Game Oni –
uuendusliku mobiili suhtlusrakenduse – kasutajaks,
programmeerimisäris olid kõik selle pärast evelil.

Zoe klõpsas isiklike sõnumite veerule, tegi telefonis
teksti suuremaks, nii et sõnad olid kenasti loetavad ja
luges valjusti ette.

„„Frankstoni liin.“ See tähendab meid. „Kolmas vagun.“
Samuti meie. „Lummavale briinetile, kellel on kaunid kootud
mütsid.““

Zoe tegi viivuks teatraalse pausi, enne kui tõstis
pilgu Evie kootud mütsile. Ühele miljonist, mille Evie
oli ise kudunud. Sest ta oli tõeline mustrite austaja.

Täna oli müts hõbedane, vikerkaarevärvides tutiga
pealael. See ei sobinud just *kõige* paremini Evie interv-
juurietuse juurde – meremehejakk mustal džempril ja
avarad mustad püksid valelukkude ja taskutega –, kõik
see kuulus moeteadlikule Zoele, sest isegi arvutinohi-
kust Evie ei kavatsenud ilmuda tööintervjuule Han Solo
„I Know“ T-särgis, *boyfriend*¹-teksastes ja Converse'i
saabastes, kuid see müts ajas asja ära küll.

Zoe lausus: „Nii, sõbrake, hoia nüüd piip ja prillid,
sest see lööb su pahviks. Siin öeldakse:

*Olen uus su teel, rabavad mind
su ronkmustad lokid, su tähesärasilmad. Mis õnn
on see, et näen sind kaks korda päevas.*

* Urban Rambler – „linnas uitaja“ ingl k (Tlk).

*Majakas võõraste meres. Pean ütleva:
 su päikeselised naeratused on mulle hommikutervitus.
 Su õhtused ohked head ööd soov.
 Oleks mul julgust, ütleksin tere.
 Seni jään üks oma õnnetundes.
 Sinu tänulikult imetlejalt.”*

„Vau!“ sõnas Evie.

„See oled *sina!*“ hüüatas Zoe. „Sina oled lummav brünett!“

Koolipoisid tõstsid jälle pilgu, sel korral silmis huvi, millest piisas, et heita Eviele veel üks pilk.

„Noh, kas pole siis?“ küsis Zoe poistelt, vehkides kätega üles-alla, nagu oleks Evie auhind mingis telemängus. „Kui see luuletus polnud sulle kirjutatud, söön su mütsi ära.“

Evie tiris mütsi peast ja pistis selle istumise alla. Ainult et nüüd tuli tal tegelda pikkade tumedate juukse-salkudega, mis särisesid näo külge kleepudes elektrist.

Niisiis, tal oli nõrkus kootud mütside vastu. Evie oli loomult külmavares. Tema emaga oli olnud sama lugu, ta vajab tekke suvi läbi. Ema kutsus Eviet Konnapojaks tema pidevalt külmade jalgade tõttu. Aga see oli Evie vanaisa, kes õpetas ta kuduma. Ta oli õpetanud ka, kuidas siduda kingapaelu, parandada traktorit, suurepäraselt liha valmistada. Olema uudishimulik igal pool, kuhu tee ta viib.

Zoe jätkas. „Kõigile oma headele külgedele vaata-mata, pole Lance romantiline mees. Kui ta ütleb mulle, et mu tagumik näeb teatud kleitides kuum välja, on see kogu sentimentaalsus, milleni ta jõuab, jumal õnnistagu

teda. Arvestades, et Lance on üsna hea keskmise mehe etalon, kas sa näed selles rongis mõnd meest, kes *pais-taks* olevat võimeline luuletusi kirjutama?“

Nad vaatasid koos. Vaatasid pussakaid koolipoisse, kes toppisid nüüd märgi sõrmi üksteisele kõrva. Sünge gootide punt kõlkus mornilt ukse lähedal. Rongis leidus vaevatud töötavaid isasid viltuste lipsude ja väsinud silmadega.

Nagu üks mees, pöördusid Evie ja Zoe pilgud silmapaistva baironliku välimusega laitmatus ülikonnas härrasmehe poole, kes lamaskles raamatut lugedes istmel.

Evie tõmbas häbelikult käega üle juuste. Need särtsusid nii kõvasti, et ta pani mütsi kiiresti pähe tagasi. „Luuletagu või mitte, vahet pole.“

„Miks siis pole?“

Evie võttis seljakotist rahakoti, otsis sealt väikese kortsus paberilipaka ja ulatas Zoele.

„On see õnneküpsise ennustus?“ päris Zoe ükskõikselt. „Sinu eelmise nädala sünnipäevapeolt?“

Evie noogutas.

„Ja mis on sellel pistmist Kuuma Kuti ja tema surematu armastusega sinu vastu?“

„Loe seda.“

Zoe luges. „*Halb önn tuleb kolmekaupä. Ahvid tulevad siiski puu otsast.*“ Pärast seda puhkes ta naerma. „Ma... ei suuda... isegi...“

Evie napsas Zoe vappuvate sõrmede vahelt paberitüki ja pistis selle rahakoti mündivahesse. „Sellest saadik, kui lugesin seda tobedat ennustust, on asjad olnud kummalised.“